

Mladi izbjeglice pripremaju se u Salzburgu za krštenje

U 2017. godini, u Austriji je kršteno 860 odraslih osoba, od kojih su mnogi izbjeglice. Ovo je priča o Dieteru i nekoliko njegovih prijatelja koji se ove godine u Salzburgu pripremaju za krštenje.

17.04.2018.

Moje ime je Dieter i živim u Salzburgu, u Austriji. Pomažem u

Centru Iuvavum (Bildungszentrum Iuvavum), u kojem se trenutačno 15 izbjeglica priprema za primiti krštenje. Oni dolaze iz Iraka i Afganistana. Dopustite mi da s vama podijelim neke od njihovih priča.

Nedavno je nas nekolicina (uključujući i određeni broj onih koji su nakon što su izbjegli u Austriju pripadali islamskoj vjeri) sudjelovala u „Noći crkava“ („Lange Nacht der Kirchen“), inicijativi Katoličke Crkve u Austriji u kojoj mnogobrojne crkve tijekom noći ostaju otvorene.

U jednoj od crkava ponudili su mogućnost za zapisati na ploču vlastite misli i nadanja. Jedan mladi Afganistanac napisao je nešto na perzijskom, što je poslije meni preveo kao „želim da Isus uvijek bude uz mene.“ I nije bio jedini.

Kako je sve ovo započelo? Tijekom Godine milosrđa, u *Iuvavum*-u, centru za formaciju u kojem

duhovnu brigu vodi Opus Dei, razmišljali smo kako možemo pomoći izbjeglicama. Pa smo tako organizirali nogometne utakmice, tečajeve njemačkog, kao i nekoliko izleta s nekim od izbjeglica koji su živjeli u našem gradu.

Neki od onih koji su sudjelovali u ovim aktivnostima zainteresirali su se za katoličku vjeru. Jedan od njih mi je rekao slijedeće: „U Afganistanu, jedino što sam čuo bilo je da su kršćani loši ljudi. Sada imam 20 godina i mogu formirati vlastita mišljenja. Došao sam u Austriju i vidim kršćane kako mi nude smještaj, hranu, novac... te su također i vrlo prijateljski nastrojeni. Zašto to rade? Želim saznati više o kršćanstvu.“

Jedna, pak, druga osoba mi je rekla da je nakon što je ušla u *Traiskirchen* – kamp koji prima novopridošle izbjeglice – vidjela božićno drvce s

ukrasima i čula druge ljude kako govore o Isusu. To je kod nje izazvalo prvu „iskru“.

Onima koji su zainteresirani za vjeru nudimo priliku prisustvovati tečaju na kojem se podučava *Katekizam Katoličke Crkve*. Svaki od sudionika tečaja ima svoga pratitelja s kojim može razgovarati i iznijeti svoje eventualne sumnje. S tom osobom mogu također ići i nedjeljom na misu te od nje biti pomagani za iskoristiti vrijeme za molitvu, itd.

Kada smo započinjali s ovim tečajevima bio sam sumnjičav prema motivima nekih od sudionika, pitajući se ne pokazuju li zanimanje za vjeru samo zato da lakše dobiju dopuštenje za boravak. Zbog toga smo se pobrinuli da sudionici shvate kako nema nikakve poveznice između te dvije stvari. Nedavno, kada sam jednoga od njih podsjetio da priprema za krštenje traje cijelu

godinu, rekao mi je: „Čak i kada bih morao čekati pet godina, učinio bih to. Moje obraćenje nema nikakve veze s razlozima moga bijega.“

Drugome, koji je bio zabrinut oko ishoda njegove imigrantske prijave, poslao sam whatsapp poruku kako bih ga ohrabrio, predlažući da sve prepusti u ruke Gospodinu. Odgovorio je sa: „Svejedno mi je hoće li ishod biti pozitivan ili negativan. Pronašao sam Isusa!“

Afganistanac koji je s mnogo entuzijazma dolazio na satove Katekizma propustio je dva sata zaredom. Poslao sam mu poruku predlažući da, ako to hoće, možemo porazgovarati. Rekao mi je da ga je prijatelj iz Irana optužio da pohañđ tečaj samo s ciljem povećanja vjerojatnosti svog ostanka u zemlji. Kada sam mu rekao da imam povjerenja u njegove dobre namjere, rado se vratio u grupu.

Ponekad su oni ti koji mene poučavaju. Jednom prilikom sam jednom od njih predložio da svakoga dana odvoji određeno vrijeme za molitvu, a on mi je odgovorio: „Rekao si mi to prije tri mjeseca i od tada se molim svako jutro i poslijepodne.“

Kroz cijelo smo iskustvo spoznali da poduka o vjeri nije dovoljna. Oni također trebaju naučiti kako mnogo i intenzivno učiti – unatoč složenosti njihove situacije – kako bi mogli pronaći posao.

Druga stvar koju sam iskusio jest da oni koji pronađu Isusa susretnu i njegov Križ, a to također vrijedi i za izbjeglice. Kao primjer, ispričat ću priču dvojice mladih ljudi.

Jedan mladić iz Iraka je, dok su ga držali za taoca, bio teško ranjen u glavu, što je dio razloga zbog kojeg je pobjegao u Austriju. A zato što je nakon dolaska u Austriju s oduševljenjem pričao o novoj vjeri

koju je otkrio, bio je žrtva ozbiljnog zlostavljanja u domu za izbjeglice u kojem je bio smješten. Rekli su mu da tamo nije dobrodošao i uništili mu odjeću. Stoga sam za njega morao naći privatan smještaj, kao i za još jednog mladića koji je primao poduku o vjeri.

Nedugo nakon toga, saznao je da su mu sestru oteli i zatim ubili. Povrh toga, nakon što je njegova obitelj saznala za njegovo obraćenje, prekinuli su svaku komunikaciju s njim. Na njegov 27. rođendan došao je na tečaj Katekizma, pokazao mi svoj telefon, i rekao: „Nitko me iz moje obitelji danas nije nazvao. Isus i Marija su sada moja obitelj.“

Priča jednog drugog prijatelja, Iranca, također je vrlo ozbiljna. Morao je napustiti svoju zemlju upravo zbog toga što se približio vjeri. Kršten je nedugo nakon dolaska u Salzburg. Dok je

ispunjavao formular kojim će formalizirati svoju odluku da postane dio Katoličke Crkve, saznao sam da je u Iranu bio oženjen, ali da ga je zbog njegovog obraćenja žena napustila i udala se za drugoga. Kada sam ga pitao je li se oženio iz ljubavi ili se radilo o dogovorenom braku, briznuo je u plač. Uz to, ne samo da je izgubio svoju obitelj, već mu je izdavanje papira potrebnih za ostanak u Europi bilo neprekidno odgađano. Iako nije razumio zašto je Bog sve to dopuštao, rekao mi je da je spreman ponijeti svoj križ.

Za mene, upoznavanje ovih izbjeglica i njihove žeđi za vjerom bio je veliki dar. Nikad takvo nešto nisam mogao zamisliti. Iako tjedno odvajam 40 sati tjedno za profesionalni rad na drugim zadacima, zahvaljujem Bogu na činjenici da, na moje iznenađenje, pronalazim vremena za brinuti se o svim ovim prijateljima i pomagati im poučavajući ih vjeri. I oni su odličan

primjer meni. Vidio sam ih kako pate i plaču, bore se i pobjeđuju. Sada vidim kako, unatoč mnogim poteškoćama i traumatičnim iskustvima s kojima su suočeni, nastavljaju napredovati u svom kršćanskom životu.

Jedino što me frustrira jest to što nijedan od njih još nije primio pozitivan odgovor na njihova nastojanja da dobiju boravišnu dozvolu (što je i razlog zbog kojeg nijednog od njih nisam spomenuo imenom). Teško je zamisliti što bi se moglo dogoditi ako bi jedan od njih primio pravomoćnu odbijenicu i tako se morao vratiti u svoju domovinu... To je razlog zbog kojeg se svakodnevno molim za ove mlade izbjeglice, i njihovo putovanje u vjeri.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/mladi-izbjeglice-
pripremaju-se-u-salzburgu-za-krstenje/](https://opusdei.org/hr-hr/article/mladi-izbjeglice-pripremaju-se-u-salzburgu-za-krstenje/)
(17.03.2026.)